

mundtlige Samtaler med den ærede Minister. Det har senere vist sig, at, naar vi sætte den ærede Minister i Stand til at give det af ham forlangte Honorar til en teknisk Konsulent, da er han sikker paa at kunne holde denne saaledes, at han ikke kommer til at staa ogsaa i deres Tjeneste, som han skal kontrolere; thi det er et Forhold, som altid er betænkeligt. Dette er desvære et Forhold, som ikke er ganske ubekjendt indenfor vore smaa Grændser selv i Sager, hvor det er endnu mere betænkeligt end her. Jeg skal endnu udtale, at efter den Opklaring af dette Forhold, som saaledes har fundet Sted efter fornyet Forhandling med Finansministeren kaldet Udvalget sine Bemærkninger i Betænkningen tilbage og overlader de 400 Rbd. til den høitærede Minister, saaledes at han deraf kan anvende de 200 Rbd. til Forpølgelse af det Honorar, som han har tilkænt den tekniske Konsulent. Under Nr. 51 er der stillet et Forslag til § 27. Derfor de der nævnte Lovforslag vedtages, skal jeg ikke negte, at Balancen ikke vil stille sig saaledes, som af mig nævnt, og der maatte da rimeligvis træffes andre Forholdsregler, men jeg antager ikke, at der er Mange, som mene, at f. Ex. Loven om Hærens Ordning, om Lønninger m. v. ved Hæren, samt en hel Række andre Lovforslag ville komme ud just i denne Samling, og ligesom man ikke har havt Noget at indvende imod Vædringsforslagets Form, saaledes har man heller ikke troet, at dets Indhold vilde udvøve nogen anden væsentlig Indvirkning paa Balancen end den af mig nævnte med Hensyn til de to af mig omtalte Punkter Vestindien og Skiftegebyrer. Med disse korte Bemærkninger skal jeg slutte for denne Gang.

Finansministeren: Det forholder sig fuldkommen rigtigt som den ærede Ordfører yttrede, at den Ordning, som jeg har ønsket med Hensyn til Tilveiebringelsen af en teknisk Konsulent ved Østersøfiskeriet, er bygget paa den Forudsætning, at det Forhold, som for Tiden bestaar imellem den Mand, som jeg ønsker at vinde, og det private Selskab, fuldstændig heves. Ved min første Samtale med Udvalget brugte jeg Ordet „løse“, hvilket er blevet opfattet som om jeg kun mente, at Forholdet skulde „løses“. Saa længe Forhandlingen om Finansloven ikke var tilendebragt, var jeg jo ikke i Stand til at træffe nogen endelig Aftale, men den Forudsætning, hvorunder jeg ønskede Forholdet bragt i Stand, var, som af den ærede Ordfører angivet, ikke en „Løsning“ men en fuldkommen „Løsning“, altsaa en Ophævelse af Vedkommendes Forhold til det private Selskab. Med Hensyn til det Forslag, som er stillet om at nedlægge Bidraget fra Reserveconden, da skal jeg ganske henstille dette til det ærede Thing. Man holder jo i Almindelighed ikke af, at Finansbudgettet udviser et Deficit, men de danske Finantser ere jo som bekjendt i en saa god Stand,

saa grundmurede og saa sikre, at jeg ikke tror, at dette tilsyneladende Deficit kan have nogen Betænknelighed. Alle, der kende Forholdene, vide, at dette tilsyneladende Deficit Intet betyder; derfor det ærede Thing ikke lægger videre Vægt paa, at Resultatet træder frem med et Deficit, saa skal jeg ikke gjøre nogen sær Indvending imod Forslaget. Derfor den ærede Ordfører havde holdt sin Opgjørelse af Balancen mere almindelig, saa skulde jeg nu ikke have udtalt mig videre; men den ærede Ordfører kom til at udtale sig angaaende en enkelt Lov, som om han havde Grund til Forventning om, at Regjeringen vilde kunne slutte sig til de Indstillinger, som vare gjorte i Skifteportelloven af Udvalgets Flertal. Den ærede Ordfører kom til at udtale sig, som om Regjeringen kunde ventes at slutte sig dertil. Naar jeg svare kan sige, at jeg ikke vil være i Stand til at opfylde saadanne Forventninger, holder jeg ikke af at tie stille til Noget, der ligesom kaster en Forpligtelse over paa mig; min finantssielle Samvittighed vil ikke tillade mig at slutte mig til Flertallets Indstillinger.

Ordføreren: Der foreligger altsaa ikke med Hensyn til Vædringsforlagene nogen Uoverensstemmelse med den ærede Finansminister. Man tør da vel gaa ud fra, at nu vil Finansloven komme til at se ud, saaledes som Flertallet har tænkt sig det, da den vedtog sin Indstilling — ikke just Flertallet, men de Medlemmer af Udvalget, til hvem Ordføreren har sluttet sig, idet der nemlig er et større Spørgsmaal, hvor disse Medlemmer ere i Mindretal. Der vil derefter blive forbrugt paa § 10 et Beløb af 3,021,000 Rbd. af Formuen. Gaar jeg nu ud fra, at der skøndt en Bemærkning af den ærede Minister synes at tyde paa, at det ikke vil ske, vil komme tilstede de 306,000 Rbd., fremkommer der saaledes som Understud et Forbrug dels af Kasseeholdningen og dels af Reserveconden til et Beløb af 3,516,000 Rbd. Gaar jeg bort fra de 150,000 Rbd., som jeg har taget med i Forventning om, at Loven om Skiftegebyrerne udfønt, vil det nedgaa til 3,366,000 Rbd. Paa den anden Side vinde vi et Afdrag paa vor Gjæld paa 2,496,000 Rbd. Til Jernbaneanlegene og forskjellige andre Ting bevilge vi et Beløb af 2,478,000 Rbd., som vi pleie at regne til Halvdelen af deres Værdi, ialt 1,239,000 Rbd. Tægges dette Beløb til Gjældsafbetalingen, faae vi en Avance paa cirka 3,700,000 Rbd. Vil man drage det fra de 3,366,000 Rbd., vil der altsaa blive 334,000 Rbd. tilbage som Overstud, men samtidig maa vi holde os i Grindring, at der afbetales henimod 300,000 Rbd. af vort Mellemværende med Nationalbanken, hvilket lagt til det øvrige Beløb udgjør en Fremgang af over 60,000 Rbd., og endvidere betale vi et ikke ringe Beløb af paa vort Mellemværende med Entekassen, saaledes at